

עננים דליה רביקוביץ

הו האחיז מבודח מעט בפתחה שבידו. שלט הרחוב היה מתאים. מי שכתב את הפתחה השתדל מאד שתיראה אסתטיטית. מצדו האחד של הדף היה כתוב ביד מהירה: אילן ל' ובפנים, בצד המкопל, אותיות כמו מצוירות: "אילן, חכה לי בשלוש אחורי-הצהרים, היום, בפרש הדרכים בין רחוב מורייה לרחוב אליפנט. אתה מסכימים? תודה. נורית."

הוא הביט למיטה אל ברכת השחיה הלחוצה בין צלעות הרים, וסביב לה חורשות אורניים צפופות. המכיש אל הברכה השתפל במעגלים על מדרכו החור, כמטוס התג ומאנד גובה בדרך לנחיתה. עד אפור פניני רפרף על החורשות שמסביב לברכה. פועלים ערבים מוליכים חמורים נושאים קשי חול היו נעלמים ומתגלים לסייעין בין העצים, הם וחמורים. עננים אחדים, כהים מאוד ונפוחים, שטו מזרחה והצטברו בנקודה בלתי מפורש. ג' מעלה אחד הרכסים לצד החני של הכרמל. אגדות של ערפל שטו בתוך האויר השקוף. נדמה היה שם תהא אוזן תשמע את קול הרעם המתברר לפניהם. אילן קיפל שוב את הפתח וצר לו צורה של אנייה. שמצח שוד עלה בו שימושו שם אותו לצחוק. במקום הרעם המאוחר לבוא הגעה במרוצה נורית. נערחה וריצזה את מבטה בחרטומי נעליה.

"זאת אני שכתבתי את הפתחה."

"ואני שקיבלת אותה", אמר אילן במאור-פנים ממורומי גובהו הטבעי. היא לבשה שמלה כחולת כהה מבד נוקשה, שראה זמינים יפים יותר כשישמש סראפאנן לדודנה, בתקופה שהייתה בחברת נער. על השמלה נספע טולדקס אפור, שיווה לגופה תנכיות מרובעת ומגושמת עוד יותר ממה שהייתה לו באמת. נימי זם אדומות בלטו במרקז פניה מהתרgestות ומקור. בפছה וחפזונה כמעט שכחה את הדבר שהייתה מצטערת עליו תמיד כשבאה בין אנשים, שהיא שמנה ולא יפה. בכישריה, שפרצו ללא מעורר, נדמה היה לה, שהוא ואילן אולי יחשפו פתאות שהוא חדש מזמן הקליפה המכוערת העוטפת אותה, ושאין היא יכולה לחזור ממנה עצמה.

לא בקלות קרו כך הדברים. עשרות פעמים חשבה נורית איך תפנה אל אילן בדברים. כל-כך הרבה אפשרויות בדקה ופסלה. למעשה, לא היו אפשרויות רבות לפני, אבל היא הייתה חוזרת ומעבירה אותן בדמיונה פעמים רבות מאד, מעיננת ופושלת ושוב חוזרת לעיין בהן. למשל, יכולת יכולן כך שתצא מבית הספר יחד אותו. מחצית הדין בביתו הייתה מופרת לה כמו קירות חדרה. היא הכירה את העיקול ברחוב ישורון שבו היה מתעכב מולلوح מודעתות לקרוא על סרטוי השבוע ויתר התכניות האמנוניות. נגד שהייתה עוברת על פניו ושאלות פתאות: "אילן, מה התאריך היום?" השאלה

הפטקה
אלון ל.
גרויים,
נורית".
זרושות
וס החג
פועליהם
ים, הם
ה בלטי
האויר
א. אילן
ב. אותו
מבטה

כשלעצמה טיפשית, אבל אילן היה רואה שהיא מכירה את שמו. אולי היה מתפלל.
היא יכולה גם לשאול אותו שאלה פיקחית כדי לעורר את תשומת לבו, אולי: "האם אש
היא גוף או מצב צבירה?"; אין שאלת ביחס לו זו.

בקץ קראה בספר. "אי-אפשר לטבול בעמיים בנחר אחד, אמר הרקליטוס; ואפיו
לא פעם אחת, אמרו תלמידיו", או להפוך, והייתה מאוד נרגשת וمبולבלת מהמחשבה
הזאת, ואחריך הייתה לה מינרנה שלושה ימים. היא רצתה לשאול אותו משהו
מחוכם ועמוק, שירמו לו שאינה רק מה שהיא נראה.

עדינה הקשiba לווריאציות בנושא הזמן והעירה **שאלה** טכסיים מישנים ולא
מכובדים במיוחד. ככלא מצאה שום תחובלה אפשרית, באה לכל החלטה. בידי עדינה
שלחה את הפטקה ועליו בכתב מהיר: "ילאלן לך".

לאחר שלחה את הפטקה בהפקה הנדולה, ועדינה חזרה וסיפרה לה שהפטק בידי
אילן, עצר הזמן מהלכו.

אחרי הלימודים ניסתה להסתפרק, חשבה להחליף בגדים, אולי לפחות נעלים. שברון
לב פתאומי ריפה את ידיה, עד שכמעט לא יכלה לחזיק בהן דבר. ומה אם מתאמץ
להתקשט ואילן בכלל אפיו לא יבוא? פיה יבש מפה.

זודתה, שהייתה גם אמה החורגת, נכatta למטבח ומצאה את הקומקום החשמלי על
שלחת גז דולקת.

"את משוגעת לגמר, היום", אמרה.
נורית חיכה לאות שהיא מודה בטעות, אבל אין לה זמן לדzon בה. הגיחה אל פיה
cosa מים ויצאה משולחת ומטקשה בנשימה לכיוון רחוב אוליפנט פינת מורייה.
בראשונה שיוותה לענייה את המקום שבו ריק מאדים, והיא מגיעה ומדמה שאין
מלבדה איש בעולם, כמו סיינדרלה כשאמרו לה שבנשף של נסיך אין לה מה לחפש.
במחצית הדרכ הchallenge לפחדו שתאתהר והואילך לפני שתתגיע.

כמו רוב הצורות גם העניין הזה נפל עליה במקרה.
אחד הימים הראשונים ללימודים. האוטובוס היה מחניק עדין בחום הקיץ.
תלמידים ומורים עלו בתחנת בית הספר. הנהג הפישל את ראשו לאחרר ושאג,
"להתකדם מעבר! האחרונים לוז". עוד יש מקום בסוף". נורית ישבה בספסל האחרון,
פטורה מהתקדם. פנים די נעימות פנו אחורינית, פנים מוארנות, עיני שקדים. נער
גבוע שאל מישחו שישב לפניה, "האם אורי מילר נמצא מאחור?" וכשנתבקש לחזור על
השאלה בתוך הרעש, "האם אתה רואה את אורי מילר?"

אחריך, כשהגינו לילות ללא שינה, שבhem הייתה נשרפת מגעוגעים, לא ידעה לזכור
מה היה הדבר הקובע. אילן הילך ולבש מדדים של אחד מאייטני הטבע. כשהתחלפו
——

ג. מינרנה:ocab ראש חרף.

(Yale Center for British Art, Paul Mellon Collection) 1821 ג'ון קונסטבל, ציור עננים,

דינר דגל

הילות מקדים להחשיך והענינים חגים בערבותיה, הייתה מדמה לראות מעלהם את פניו של אילן מסורטטים בכיפת השמיים. מלבד זה היה גם עניין אחד שבו רק אילן יכול היה לעזור לה. אילו חיכתה עד שיבחין בה בין המונ הילדות הצערוג המתגדרות בהפסקה בחזר ולבני הקיויסק, הייתה יכולה לחכות עד קץ הימים. זה היה חלק מן העניין. איש לא היה בוחר להתבונן דויקא בנוריות.

נורית הרגישה תמיד שהיא לחסדם של איטני הטבע וגרמי השמיים. כעובד אלילים קדמוני הייתה מנסה לפיסס אותן במודים ואיסורים שהטילה על עצמה. אם תגמור את השאלות בהיסטוריה (בלי לרמות) תוך עשרים וחמש דקות, יקרה לה בערב מש יטוב. אם יוממים לא תאכל מותקים, אולי תמהה לה שבת יותר קלה, ביויחוד ערבית.

"יהה לך משהו להגיד לי, נכוון?" אמר אילן.

"עוד מעט, אני אגיד לך עוד מעט. אתה מסכים לחכות?" אמרה נורית. הכל עדיין התרכז בה. היא לא ידעה איך לגבש פתיחת דברים. ברוגלה פיזרה תלולית עפר של חפרפרת לציצה על-ידי שורשי עץ. נדמה היה לה שבתנוועה זאת רגלה נראית חטובה יותר, אם כי לא היו דברים מעולם.

"אני אלופה אותך הביתה", אמר אילן. "אייפה את גרה?!"

"לא רחוק מכך", אמרה והבטה לראות אם כבר הבין שהיא יודעת עליו כמה דברים, והדברים שהיא יודעת הם אותן לאחבתה.

"נילך", אמר לה באותו שמצ ניב ספרותי, כמו אז, כשהשאל האם אוורי מילר נמצא מאחוריו, והוא אז דימתה כך חשבה לאחר זמן, כשההעבירה את המעדן ההוא בזיכרונה, שאולי בכספי הוא מוחזק את התירועה הנפלאת הזאת, שכולם מבטיחים לה ותמיד מונעים ממנה.

(זוזה: כשתגדלי. אביה: זה רק נדמה לך. כולם: נורית שוב מתחילה בפילוסופיות. והיא עצמה מתענה, כמו מורה מכוסמת אותה: אף אחד בכלל אליו יוכל אהוב יהה כלכך מכוערת).

אבל היו לעניין גם פנים אחרות. נורית נחשבה לילדה חכמה. לא יפה, לא אהובה, אבל נעודה לגודלות. דמיונה נשא אותה מדי פעם שתמരיא מעל לעננים, והוא שם צורות שונות, אריה וכפיר ומריא² יתדי. רק חנפילה תמיד הייתה נפילו התרסקות. לכל העניין זהה היו פנים שונות ומשונות.

והפעם אילן, ממש הוא עצמו הולך על ידה בדרך לביתה. כל הדרך הרגישה איך גופה המרובה דורך מכשיר הקולט קריינה אל דמותו הארוכה והתמרה. כמו מרינוונטה³.

² מריא: בהמה טהורה הטבה במקרא (שעניינו י"א 9)

³ מרינוונטה: בונה המונעת על ידי חוטים.

חלולה וקלה הייתה היתה בעינה.

סמוֹך לבית הציע שימושיו עוד במورد. שביל צר פנה מן הכביש הראשי ימינה. הגיע לתלולית חול. המערב הפרוש לפניהם כمسך הולך והשחיר. שורדי הקוץים מן הקץ עברו הסטמוֹנו מרווחים וחבלים מן הסערה של אלש. בתוך כל אלה עמדת עצמת זהב חיבור מוטלת בחוצות, תלולית החול.

אלון בדק עד כמה היא לחה.

"נוכן לשבת. תשבי?"

"כן. רגע."

הוא כבר ישב על מעילו המקופל.

"יש מקום גם לך על המUIL. לא תירטבי."

היא התiestaה כבול-עץ שפגע בו גרזן. באפלולית לא ראה אותה מסמיקה מבושה על תנועותיה המגושמות שפנתאות נתגלו דזוקא עכשו.

"מאן ידעת את שם?!"

"ידעת". שוב נחבא קולה בגונה. לפצע התעוורה, "ווגם אני יודעת שאתה גור בשזרות הצבי. ולפעמים בבוקר אתה חולך דרך גן הדקלים, ואתה בשמנית ספרותית".

"ולמה ביקשת לפגוש אותי?!"

"סתם. כמעט לא היה לי אומץ".

"חשבתי שזאת הייתה אולי בדיחה. בת מאוחר".

"אני כמעט תמיד מאחרת", סיפרה נורית, "אבל זה לא נראה לי מצחיק לשיטות באנשים".

"באיזה מקצועות אתה טובה?!"

"מלבד התעמלות בכולם". אחר-כך דיבקה והוסיפה, "בגיאומטריה זה לא מגע לי. אני לא יודעת למצוא את הפתרונות בעצמי".

"וספרים את קוראות?!"

"די הרבה".

"למשל?!"

"את רטוש ואלתרמן אני אהבת השנה. ולפניהם זה קראתי את שלונסקי. המונ... אשתו של אבא שלי אמרה שאני מתמחה לשעמעם את המשפה".

"למה לשעמעם?!"

"כי כל הזמן אמרתי שאני אהבת אותו והוא נפלא. אבל זה היה עוד כשהייתי בעממי. מלבד זה אני לא מתרשם ממנה כי היא לא אמי האמיתית".

"ויאיפה אמרך האמיתית?!"

"היא מתה כשהייתי בת שש".

אלן, בן למשפחה טובה, אמר שהוא מצטרע.

"ומי גידל אותו כאן?"

"אתה תצחק. בכלל לא מגדלים אותו. זאת אני גדלה בעצמי. דודתי התחרתנו עם

אבי, אבל אין לה זכויות של אמא עלי".

הוא הצביע בה מהצד וראה את שפתיה מתכוונות במחירות ועיניה מצומצמות כמו

במאץ ריכוז.

"אני מצטרע אם עוררתי דברים מכאיים", אמר.

"לא רשה לי לדבר על זה, בכלל", נבהלה. אולי הוא פשוט לא מתחנן. "ואני דואגת

לעצמי בכך. כבר שנה אני מכבשת לעצמי, למשל". ולنفسה הוסיפה, "והיא תמיד

רזה אחורי לא מבטיה להגיד שלא אבזבז מים. איך אני בכלל יכולה לבזבז מים? הרי

אני רק מכבשת ושםחה כזו נגמר". קמט של צער הסתמן בין עיניה, ומיד צחקה כדי

להשתטט מן הזיכרונות.

"אני באמת מצטרע לשמעו", אמר.

"אבל זה לא חשוב. באמת", התרגשה, "אני לא יודעת איך הגיעתי בספר לך את זה.

עם העניינים האלה אני מסתדרת بكلות".

"יועם מה את לא מסתדרת?"

אולי מחמת המאמץ הגדל לדיקת תקפה אותה חולשה: הרי היא מספרת לו

שטויות.

"ישום דבר."

פתאום חשבה: כייחשיך הפס האחרון מעלה ליט הוא יקום וילך. הוא יהפוך את זה

לסיום טבעי. פחדה להפנות את מבטה אליו. אם תביטו בו, תהיה חיבת להודות שהם

אנשים שאין ביניהם קשר, אנשים זרים. איך יכולו להיפגע?

"שלום, נורית. שמחתי להכיר אותך", אמר לה בפתח ביתה. אפילו לחץ ידה.

נורית הסתירה במעלה המדרגות ואל תוך הדירה, מזדגת כעוז סלעים.

"ישיגנון הוא עוד לא יצא ממקץ?", שאלה דודתנה.

"מה היא עשתה?" שאל אביה מן המטבח, שם אכל את המנה האחורונה של ארוחת

הערב.

"TINGENA AT KOMOKOM HACHSHALI", חסיבה הדזהה.

"זה עוד לא הכל, וזה עוד לא הכל", שוררת נורית בקול רם, ובלבה הוסיפה לקול

מנגינה נשתרת, "ונורית המשוגעת עוד תעשה גזרות".

בימים יפים של החורף הייתה מטיילת על הכרמל. במורדות רחוב אביב פנתה בכיוונים

שונים אל המדרונות. מעל הוואדי, כשהתחיל המורד התלול, הייתה נצרת ומצירת את שמה על סלעים שטוחים בין פרחי תורמוס סגולים וחרציות. פעם ישבה שעה ארוכה מול הוואדי וחקרה בעינה את השיחים הטבולים, המצברים במורד ומיכסים על זרם הרים נסתר. פעם אחרית קטפה שבוניים, דמומיות וכרכום אחד. לפני שחזרה פיזרה אותם על הסלע ולא הביאה אותם הביתה. לעיתים ניסתה להביא אותה ספר ולקראוא, אבל לאחר דפים אחדים לא הצליחו להתרכו, אכילה לא "החיטה והעשו" של דוסטזיבסקי. ממעקים קראה אל אילן. מלבד חברותם של שבולי חורף איטיים, חרציות וחלבלים; מלבד צרעה בודדת ותולעת הדוב — לא הייתה אחרת נפש חייה.

העננים הוסיפו לבוש ולפשו צורות כהות ונפלאות במערב ולהתפשט מזרחה מעלה בראשה. פעם אחת נתקשרו עיניה בדמות ופניה התכווצו בעווית. אחרי־כך התחלו הדמויות נוטפות והיא בכתחה ממש.

פעם אחרית לבשה עוז וכתבה על הסלע בmix גבעולים י록, "נוריתומי שאוהב אותה היו פה." שם לא חזרה עוד.

יום אחרי שחזרו מהחופש פורים העבירה לעדינה בשיעור שיר אהבה שכותבה, אבל אמרה שזה שיר של ספסו מלסבוס⁴ שמצויה באנטולוגיה. בכל ההפסקות הייתה רואה אותו. הרבה ניסתה לנחש מי ישב עלי־ידו בគיתה, לעיתים גם ניסתה להציג אליהם פנימה במבט מצודד לפני שנכנס המורה והגיף את הדלת. נדמה היה לה שראתה לידו, ואולי רק נדמה לה, ילדה אחת בעלת צמה, שמנה מאוד. אבל נורית חשבה שהילדה הייתה אינה צריכה להיטרד בגל צורתה. קרבתו של אילן נסقت אליה את החן שהיא חסירה.

פתאום קרה לה מקרה נפלא, שלא ציפתה יותר לכלום. כבר חදלה להקפיד על צורתה. הגביבים, יש להזות, לא התאימו בכלל לשמלה, זהה היה הדבר היחיד שנורית יכולה להקפיד עליו, כי לא היו לה בגדים יפים.

בעיקול הדרך, קרוב לפינת רחוב אוליפנט, השיג אותה אילן.

"זמן לא ראייתי אותך, נורית."

שוב התחל לבה מתווך כמו קוֹף עזיר הקופץ מפינה לפינה בכלבו. הרי באופן אובייקטיבי ברור שהיה יכול לפסוח עליה. בנסיבות היה יכול ללכת בדרך אחרת. עבר הרבה זמן כבר, אמר אילן. והבוקר ההוא, בוקר יום אפריל, היה מביריק ומנצץ, רטוב מTEL וחמים משמש. נורית שמחה שלבשה את החצאית הפרתונית המתරחת (רק הגביבים הורודים האiomים האלה! אילו ידעה מראש).

"איך עבר עלייך החורף, נורית?"

"מעבר בין התנור לשמייכה. קראתי הרבה."

4. ספסו מלסבוס: משוררת יוון העתיקה שהייתה בא לסייע במאה השביעית לפנה"ס.

ת ה ס ר ל :

"וואיך אצלכם בשמיינית?" שאלת נורית שאלה מענייני היום.
"המורים חורשים על גבנו. בחינות בגרות בעוד חודשים."

"וואת פוחד?"

"אני לא," צחק את צחוקו המרהיב. "באנגלית אני חזק ובמתמטיקה עברור."
"גם אני במקומך לא הייתי פוחדת," אמרה נורית. ונפשה בכפו בין האצבועות היפות
כמגולפות. "לק שום דבר רע לא יכול לקרות. זה מה שאני חושבת."

"וילך נורית?"

"מה לי?" התבלבלה.

"מה יקרה לך?" שאל בחביבות אך בהיסח הדעת.
שוב הוגף החלון בשמשה אטומה. בביטחון זקרה הכל.
אני על עצמי שומרת. תודעה רבת. ומלבד זה יש לי עוד שלוש שנים עד בחינות
הבגרות. ומלבד זה — "

"מה מלבד המלבד הזה?" צחק.

"מלבד זה, הרי אתה רואה בעצמך, כך קורה אצל הכל. הפוך. לא כמו שצורך
להיות". עיניה הוצפו דמעות שפרצו מתוך העפעפים המכובדים. כשפקחה את עיניה
מצמצצת באור, התונצטו שבילים רטובים על חייה.
הוא עצר. "חכמי עד שיתאכשו הפנים שלך," אמר. "את לא יכולה להיכנס כך לבית
הספר."

"וואת האף כדי לך לנגב," הוסיף, כשנורית התחללה נושמת בצורה משונה
ומשמילעה קולות שאיבה באפה.

"ויאין לך על מה לבכות, נורית, טיפשה קטנה. בחינות הבגרות הן הרבה לפניך".
כמעט הרים את ידו לעט בשערת הפרזען, ונרתע, שומר מצרות נפשו.
יחד קרבו לשער בית הספר, ועדינה, שהקדימה לבוא, ראתה אותן קרבים.
כשנקנסה נורית לחצר היו פניה יבשות ומלוותות. עדינה, שראתה אותן
סמכים, חיכתה עד שפנה אילן לכיתתו, אז ניגשה אל נורית ובשתיקה נישקה אותה
על לחיה.

נורית קיבלה את הנשיקה כאילו يوم חתונתה הוא. כל היום הייתה חתולמת.
בחינות הבגרות החלו והס נפל בבית הספר בין הקטנים. נורית התמהמהה בחצר
בעניינים שונים, ניגשה לקיוסק וחזרה לחצר, מסתתרת למחצה בין גזעי השקמים,
פוחדת שיצא אילן ויראה אותה, מסתובבת בלי מטרה, מבזבזות זמן. כשיצאה הילדה
העבה בעלת הצמה, פנתה אליה נורית בבקשתה, אולי תוכל להעתיק ממנה את השאלות
מטופס הבדיקה.

"למה לך?" שאלת דרורה את הילדה הקטנה.

"להתכוון לפי זה", אמרה נורית.

"אבל את רק בחמשית. זה לא הגיוני."

"בכל אופן זה יכול לעזור."

דרורה משכה בכתפיה, "איך שאת רוצה. אבל תצטרכי לבוא אליו הביתה אחריכי הצהרים. עכשו אני לא יכולה לתת לך כלום."

בשלוש אחורי-הצהרים, בחום הכבד של סוף יוני, ישבה נורית בחדר מחניך שתריסיו מוגפים. דרורה עצמה יצאתה למרפסת. הוריה ואחותה אכלו שם אבטיה. לפני נורית העמידה כוס מי פטל מכוסה אד קר. ללא נחת העתקה נורית את השאלות הבղיות: השווה בין כוחן ונבייא לפי אחד-העם. מהי תפיסתו ההיסטורית של רנ"ק. למה התכוון המשורר בשירותו. זיהה ירצה על גבה של נורית וידה הכותבת נעה במאץ. בכל שאלה ביקשה לשווה את פניו של אילן, כמו שהייתה רואה אותו מגיח ונעלם בין כתמי עני הימים. לשוא בבקשתו, כשהוא מכועץ את החרי שבן עניי במאץ ריכוז, אולי נושא את גב ידו, כותב ומוחק ושוב כותב תשובה לשאלת המשעמתה. בכל מאמץ לא העלה כלום.

"את מרצה לי לבוא להעתיק גם את הבדיקות הבאות?" שאלת דרורה, מתעקשת לא להרפות מן המעתה הזזה. אולי בכל זאת תעלת משה.

"גם מתמטיקה?" שאלת דרורה בפליאה.

"הכול."

"למה לך להעתיק כל אחת לחוד? תשיגי לך עותקים במשרד החינוך." כשיצאה נורית הקישה דרורה באצבעה על מצחה. הריעו! כל מה שחרס לידזה הזאת זה העתק בחרנות בגורות!

ועדיין לא הבינה נורית שאלן פנה לדרכו.

בארכעה ביולי היה נשף סיום שנת הלימודים בבית הספר. נורית הודיעה בבית: או שקוננים לה חולצה רזמנית רוקמה וסארפאן שחור (אבל חדש, הדגש נורית), או שהיא נסעת לאלית וחיה על החוף, וכל רכב ישראל ופרשינו לא יחוירו אותה. בין כה וככה נמאס לה.

"למה את מתעקשת?" שאלת אסתר. "את יודעת שמכבנו לא טוב. נקנה מה שאתה רוצה כשתגמרי את בית הספר."

"אבל זה יהיה רק בעוד שלוש שנים," התהננה נורית. "מה יהיה ATI עכשו?"
עכשו תלבשי מה שלבשת תלמיד. ברוך השם את לא מסתובבת ערומה. את יודעת

איזה בגדים יש לילדים שmagim מהמחנות בקפריסין?"

"از אני אגיד לך איזה בגדים יהיו לילדים מקריםין," התלקחה נורית, "תתקח את הסמרטוטים שלי, שתפרת לי מהבגדים שלך, ותכיני חבילה לוועד הלאומי או לוויצו,

ותשלחי אותה למחנה הכי קרוב בקפריסין בצרוֹף איחולי. אני יכולה גם להוסיף מהחתה רקסמה."

"אליהו, זאת הבת שלך," גללה אסתר עיניים, כמו שהניחו על גלגל העינויים ואלהיים יודע שmagiu לו בדיקת התפקיד.

רק עכשו נ שא האב עינוּי אל השתיים, כאילו עד כה לא שמע שמתפתח ויכוח.

"מה קרה?" שאל, מעביר מבטו מפני נורית לפני אסתר, היורות ברקים זו בזו.

"הנסיכה צריכה בגדים מלכות," אמרה אסתר.

"ומה אומרת המלכה?" ניסה האב לראות אם יוכל לבדוק את דעתה.

"אני אומרת, שברוך השם, הילדה הזאת היא לא שלי."

"אסטר!" ניסה האב לבلوم אותה במבט קשה. על הדברים האלה הרי קבעו ביניהם שלא ידברו בפני נורית.

"אליהו, הילדה הזאת היא לא בתי. נכון, אני יודעת שהיא של אחותי זיכרונה לברכה. אבל גם אני לא אאריך ימים כדי הרבה כזה מסתובב לי בבית. אין לי כוח יותר לחוץפה הזאת, לגשותה הזאת, לשולנסקי, ואלהיים יודע מה עוד היא קוראת שם עד הבוקר. הצעירה המשכילה שלנו צריכה לשימוש בשלושה אורות זולקים בחדר אחד ואת הכביסה היא שוטפת שבע פעמים זורמים, כמו אלה לפני החופה."

"מה פתאום אלה?" היתממה נורית, שמחה לגלוות ליקויים הגיגניים בדברי דודתה.

"כלה שוטפת את עצמה ולא את הכביסה. באמת אין שום קשר בין בכיטה לחופה."

"שתהiji כבר אלה," צעה אסתר בפנים אדוֹמות (איילו רק יכול להעיף לה סטירה כמנג' דורות ראשונים, במקום להתווכח ויכולת סרך כזו), "שתשטע את עצמן בכל מגרם שיש במדינה הזאת. ("אין הרבה," צחה נורית). ורק שזה לא יהיה מחשבון המים שלי. ושהפרקן החצוף הזה יסתובב וידליק אורות בכל הפרוזדורים אבל בבית אחר. לא אצלך."

"אמן," הודיעה נורית ופנתה אחורה פניה דרמטית אל המרפשת הסגורה של המטבח שהיא חדרה. איילו הייתה לה זلت, הייתה מגיפה את הדלת. היא רק פרשה את הוילון.

הסכוז נגמר כמו משפט שלמה. האב פסק: יחלקו.

לחגיגת סיום הלימודים באה נורית בחולצה רומנית רקסמה, בעלת שרווולים נפוחים ונשיים, עם פיווצים מסביב לצואר ומעלה לשדייה שכבר בלטו היטב מתוך בגדייה. לחולצה הרומנית נלוותה חצאית ישנה מבד כחול מרופט.

בהתחלת חשבה נורית שהוא רק מאחר. אחרי שעת התחללה מתפללת ונודרת כל מה שיש לה, מבטיחה לשנות את כל מנגנינה. כשהתחיל הכחול עמוק ניגר מקדוקוד השמים וזוחל עד למשור האופק פנתה להסתתר מאחורי גזעי השקמים שבচচ,

ג'י.エイ.ダウントン、『スレイバーフラフ』、1821年
(Yale Center for British Art, Paul Mellon Collection)

דרכון דוד

והאפלת הכהולה חיפתה על דמעותיה המתרפרפות. אחר כך התחללו קולות ה בכி בוקעים מגרונה בשriqueה והיא פנתה לזרת אל הוואדי החושך הלק והעמיק. עכשו היה כבר שחור ולא כחול. והשחטים נעשו סמייכים ועבותים יותר. כמעט כצמחיית גינגל קטן. אחר כך החליפו באורנים, אותן אורנים שמיילו את המדרון, במקום שקבעה פעם פגישה עם אילן.

"נורית, אני רוצה לדבר איתך," אמר האב.

"על מה יש לנו לדבר?" הפטירה נורית ומחתה בידיה את הדמעות שהיו זולגות לא הרף, כמו מחלת מוזרה, על פניה.

"על הצורה שלך," אמר האב.

"במה היא יותר גרוועה מתמיד?" הצליחה נורית למשוך מבין פלגי הדמעות.
"האָף אַדּוֹם."

"או יש לי חדשות בשביבך. האָף של תמיד אַדּוֹם."

"אבל עכשו יותר," והוסיף ברוץ. "נורית, ברצינות, אני לא רוצה להתנצל איתך. הרי אני עיור. שבועיים את בוכה בלי הפסק. זה לא יאומן. האם קרה משחו ביכך ובין אסתרא?"

"בין ובין אסתרא לא קורה שום דבר מעז שהיא באה לבית שלנו."

"אבל אני לא רוצה שתתניה פה טעות," הוסיף נורית. "מצדי אסתרא יכולה להישאר. לפחות בשביבך היא טובת."

"ומה יהיה איתך נורית?" שאל.

"מעניין, אתה כבר השני ששאל אותי דבר כזה. אבל גם הראשון ששאל אותי לא התעניין באמת לדעת את התשובה. אני ממשיך לצמוח פה כמו סרפד ולשתות מים מTEL השמיים, ואני אשתדל לא לבקש יותר בגדים. אסתרא צדקה, במרקחה שלי חבל על הכספי. אבל אני רוצה לשאול אותך, כי אין לי מישחו אחר לדבר איתנו על זה, מה שיש בינו. שעשה אותך כלכך מאושה? למה אף אחד לא יכול לאחוב אותך? האם זה רק בגל זה שאינו שמנה ולא יפה, או שזה כמו קללה ששפוכה עליו. פגעה. תבין כמה חשוב לי לדעת את זה."

"נורית," אמר לה מבוהל, "מיין קיבלת מושגים כאלה? הרי זה רק נדמה לך."

"נדמה לי שאין לי חברים?" צעקה נורית. "נדמה לי שבסחך מהניים כל קבוצה מחכה שהשנית תבחר בי? טוב, נגיד שההטעלות זה לא סימן, אבל תגיד לי את האמת,

בגל זה שאין לי את מי לשאול מלבדך, למה כלכך קשה לאנשים לאחוב אותך?"

"נורית, את רק מענה את עצמך. אולי היה לך מקרה אחד מצער. אני רוצה לחזור
אותך."

"יתחkor", צעקה נורית בלבה. "אל תשאיר אותי כך. הפחד קורע אותי ואני מתבישת בספר לך הכלל".

"אולי מישחו פשוט קינה בכך. אפשר להגיד, מישחו שלא היה ראוי לך".

"אילו רק את השותה הזאת היה חוסך ממני", חשבה נורית. "מדוע אף פעם אי אפשר לקבל ממנו תשובה אמיתית?"

"אבל איזו צורה יש לי, אבא?", שאלה, תשושה מההעמיד שאלות שאף אחד אינו מתייחס אליה ברכינותו. "תבטיח בעצמך, כמו שאתה תפוחי אדמה".

"כשתגדלי תהיה יותר יפה, נורית. יש לך תווים פנים יפים".

לפחות הפעם לא אמרה, "כשתגדלי תרא夷 שטיעת".

כמו מכת ברק, הפלחת גזע עצם וקורעת את ענפיו בהתקחות חשמלית מסנוורת, הבינה נורית שהכאב הזה, הנוסף חולשה בזרועותיה ובידיה ומוליך על פניה דמעות, שוב לא רפה ממנה, אלא לרגעים. בעיקולי דרכיהם כמו דוב רעב יארוב לה, וכשהיהה לבדה ובלתי מוגנת ישוב ויונץ בה מלתעות. זה יכאב תמיד, אלוהים, כמה זה יכאב. אבל אילו אלוהים עשה אותה לא יפה ולא אהובה, כמו בדיחה גרוועה, או מין טעות בייצור, כמו איזה שרך שבמוקום ארבעים גיגים יש לו רק שלושים ושמונה, או להפץ, ארבעים ושתיים, אבל לא כמו ש צריך. אלוהים מכין לעצמו לפעמים כלים פגומים, ואולי מידת הענווה תובעת מן הכללי שיחדל מקובלנותיו, במיחוד, נורית, שכלי ימיה היה לה שיחושיג עם גרמי השמיים, והייתה רואה ביניהם פנים בפני אהוביה, דורותים על סוסי רוח, שיטים במרקשי עננים.

מתוך: מות במשפחה, עם עובד

קוראים אחדים יטענו, אולי, כי הסיפורណה
בעיקר ל"קוראות". מה דעתכם?